

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl samosoudkyní Mgr. et Mgr. Lenkou Bahýľovou, Ph. D. ve věci

žalobce: M. L.
st. přísl. X
t. č. pobytem X
proti

žalované: Policie České republiky
Krajské ředitelství policie Jihomoravského kraje
Odbor cizinecké policie
sídlem Kounicova 24, 611 32 Brno

o žalobě proti rozhodnutí žalované ze dne 22. 10. 2021, č. j. KRPB-193130-21/ČJ-2021-060022-SVZ,

takto:

- I. Žaloba **s e z a m í t á**.
- II. Žalobce **n e m á p r á v o** na náhradu nákladů řízení.
- III. Žalované **s e n e p ř i z n á v á** náhrada nákladů řízení.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci

1. Žalovaná shora označeným rozhodnutím (dále jen „napadené rozhodnutí“) žalobce zajistila za účelem správního vyhoštění. Dobu zajištění cizince stanovila na 90 dnů od okamžiku omezení osobní svobody, tj. od 22. 10. 2021 do 19. 1. 2022. Žalobce namítl nezákonnost napadeného rozhodnutí, neboť nebyly dostatečně posouzeny možné překážky jeho vycestování.

II. Napadené rozhodnutí a související skutkové okolnosti

2. Zajištění žalobce předcházela jeho kontrola dne 22. 10. 2021 hlídkou Policie ČR, při níž byl žalobce dle cestovního pasu ztotožněn, a bylo zjištěno, že nedisponuje žádným vízem nebo jiným oprávněním k pobytu na území ČR. Žalobce byl proto na místě kontroly zajištěn podle § 27 odst. 1 písm. d) zákona č. 273/2008 Sb., o Policii České republiky, a eskortován na policejní pracoviště k dalšímu šetření. Téhož dne bylo s žalobcem zahájeno řízení o správním vyhoštění podle § 119 odst. 1 písm. b) bod 4 zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky (dále jen „zákon o pobytu cizinců“).
3. Při výsledku dne 22. 10. 2021 žalobce uvedl, že dne 29. 9. 2021 odletěl z Tuniska do Bělehradu. V Srbsku pobýval cca 15 – 20 dní v uprchlickém táboře, kde se seznámil s převaděčem, jemuž zaplatil 500 Eur za to, že mu pomůže s cestou do Evropy. Převaděč žalobci pomohl překonat plot mezi Srbskem a Maďarskem, kde se dne 21. 10. 2021 ukryl v podvozku návěsu kamionu, který ho měl odvézt do Německa. Kamion během cesty několikrát zastavil a on po nějaké době s kamarádem vystoupil, protože si mysleli, že jsou v Německu. Poté si šli koupit nějaké jídlo do obchodu a následně je zadržela policejní hlídka. Žalobce o azyl nikde v Evropské unii nežádal, v České republice o azyl požádat nechce. Je to jeho první cesta do Evropy, je si vědom toho, že k pobytu zde není oprávněn. V Německu má bratra, který je v postavení žadatele o azyl, jinak má příbuzné v Tunisku (matku, otce, bratra, sestru). Je zdravý, má dokončenou střední školu s tříletou nástavbou v Tunisku, potom pracoval po hotelech a jako řidič. V návratu do Tuniska mu brání to, že mu tam možná hrozí nebezpečí fyzické újmy, neboť je politicky angažován v politické straně AL Nahda, která je islámsky založená; doložit to však nemůže. V Tunisku nemohl pracovat, protože se tam necítil bezpečně kvůli své politické orientaci. V Tunisku má rodinu (otce, matku, bratra a sestru), s nimiž je v kontaktu přes sociální sítě. Nemá žádné finanční prostředky, v České republice nechce zůstat, chtěl by se dostat do Německa, kde by chtěl požádat o azyl a začít pracovat.
4. Žalovaná v napadeném rozhodnutí uvedla, že podle výpisu z Cizineckého informačního systému nemá žalobce udělen žádný druh pobytu nebo víza, který by ho opravňoval k pobytu na území České republiky. To ostatně žalobce sám při výsledku potvrdil. Je tedy prokázáno, že žalobce v době od 21. 10. 2021 do 22. 10. 2021 pobýval na území České republiky neoprávněně. Žalovaná tak dospěla k závěru o naplnění podmínky rozhodnutí podle § 124 odst. 1 písm. b) zákona o pobytu cizinců, neboť v případě žalobce existuje vážné nebezpečí zmaření výkonu rozhodnutí o správním vyhoštění. To žalovaná odvodila ze skutečnosti, že žalobce zde pobýval neoprávněně, ačkoliv si této skutečnosti byl vědom, jakož i z tvrzení žalobce, že chce pokračovat dál do Německa a do Tuniska se vrátit nechce. Mírnější donucovací prostředky by podle žalované s ohledem na tyto skutečnosti účinné nebyly a uložení zvláštních opatření za účelem vycestování podle § 123b zákona o pobytu cizinců by bylo nedostačující a neúčelné. Žalobce nemá na území České republiky hlášenou žádnou adresu pobytu, pohybuje se zde jako člověk bez domova. Svůj úmysl nasetrvat na území České republiky žalobce jasně vyjádřil.

5. Dobu zajištění na 90 dnů od okamžiku omezení osobní svobody, tj. od 22. 10. 2021 do 19. 1. 2022, stanovila žalovaná s přihlédnutím k předpokládané složitosti přípravy výkonu správního vyhoštění. Tyto přípravné kroky žalovaná dále podrobněji popsala, tj. zabezpečení přepravních dokladů, obstarání letenky nebo vyjednání průvozu cizince přes jiné státy EU, kdy je nutné zajistit policejní eskortu, komunikace s domovským státem o zpětvzetí cizince, přičemž komunikace s Velvyslanectvím Tuniska bývá obtížná a zdlouhavá. S přihlédnutím k dosavadní praxi, jakož i ke komplikacím způsobeným epidemií COVID-19, jde o záležitost v řádu měsíců. V případě Tuniska se doba zajištění uvedených náležitostí pohybuje k polovině zákonného rozpětí doby umožňující zajištění cizince.
6. Na žalobce se nevztahují důvody znemožňující vycestování. Žalobce pochází z bezpečné země původu, Tunisko je uvedeno ve vyhlášce č. 328/2015 Sb. Současně v rámci řízení neuvedl žádné skutečnosti svědčící o tom, že by mohl být vystaven skutečnému nebezpečí podle § 179 zákona o pobytu cizinců. Pokud žalobce poukazoval na hrozbu nebezpečí ve formě fyzické újmy, neboť je politicky angažován v politické straně Al N., a na to, že v Tunisku nemohl pracovat, protože se tam necítil kvůli své politické orientaci bezpečně, tuto hrozbu nekonkretizoval, pouze uvedl, že v České republice o azyl požádat nechce. Z toho žalovaná usoudila, že udávaná hrozba není nikterak závažná, jinak by žalobce o azyl požádal buď v České republice, nebo v jakékoliv jiné svobodné bezpečné zemi, přes kterou cestoval. Žalobci navíc nic nebrání v tom, aby se v Tunisku obrátil s žádostí o pomoc na úřady, resp. policii. Sdělení žalobce proto žalovaná vnímala jako účelová, s cílem vyhnout se návratu do země původu.

III. Žaloba

7. Žalobce nejprve obecně namítl porušení § 3 (nebyl zjištěn stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti), § 50 odst. 2 a 3 (žalovaná si neopatřila dostatek podkladů pro vydání rozhodnutí), § 50 odst. 4 (žalovaná nepřihlédla ke všemu, co vyšlo v řízení najevo), § 68 odst. 3 (nedostatečnost odůvodnění napadeného rozhodnutí) zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, a § 124 odst. 1 písm. b) zákona o pobytu cizinců ve spojení s čl. 8 odst. 2 Listiny základních práv a svobod a čl. 5 odst. 1 písm. f) Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod.
8. Konkrétněji pak uvedl, že nezákonnost napadeného rozhodnutí spatřuje primárně v tom, že se žalovaná dostatečně nezabývala realizovatelností správního vyhoštění ve vztahu k hrozícímu nebezpečí v zemi původu a napadené rozhodnutí je tak nepřezkoumatelné. Neobsahuje totiž žádné konkrétní a individualizované závěry ve věci tvrzených obav žalobce, ani podklady, z nichž žalovaná s ohledem na tyto obavy dovodila realizovatelnost správního vyhoštění. Argumentace žalované je bez relevantního obsahu, omezila se pouze na konstatování o znalosti své povinnosti tato tvrzení posoudit, se závěrem, že existuje reálný předpoklad pro vyhoštění. Překážky vycestování podle § 179 zákona o pobytu cizinců a z něj plynoucí zásady *non refoulement* tedy nebyly řádně zohledněny. K tomu žalobce dále odkázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 17. 12. 2015, č. j. 5 Azs 236/2015 – 34, dle žalobce k identické situaci.

IV. Vyjádření žalované

9. Žalovaná ve svém vyjádření uvedla, že napadené rozhodnutí je stran realizovatelnosti účelu zajištění přezkoumatelně odůvodněné. Je z něj zřejmé, z jakých důvodů žalovaná dospěla

k závěru, že žalobci v domovském státě nehrozí skutečné nebezpečí vážné újmy ve smyslu § 179 zákona o pobytu cizinců, a že v jeho případě neexistuje překážka trvalejší povahy, která by bránila jeho vyhoštění z území České republiky.

10. K tvrzení žalobce o možném pronásledování pro politické přesvědčení žalovaná uvedla, že se jedná o informace, o kterých žalobce nevypovídal spontánně během své výpovědi, uvedl je až v reakci na položené otázky. Sdělené odpovědi nijak nerozvinul či nepodložil, neuvedl, od koho mu pronásledování hrozí. Pokud žalobce tvrdil, že mu v Tunisku možná hrozí nebezpečí fyzické újmy, a že nemohl pracovat, během výsledku uvedl, že pracoval v hotelech a jako řidič. Žalobce navíc obdržel dvě dávky očkování proti onemocnění Covid-19, což dle žalované nenasvědčuje tomu, že mu ono „možná“ hrozící nebezpečí hrozí ze strany orgánů veřejné moci v Tunisku, pokud měl přístup k takovéto zdravotní službě.
11. K odkazu na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 17. 12. 2015, č. j. 5 Azs 236/2015-34, žalovaná uvedla, že zde byla posuzována diametrálně odlišná situace (jednalo se o iráckého státního občana, který opustil svůj domovský stát v době nepřehledného válečného stavu v důsledku panujícího vnitřního ozbrojeného konfliktu pramenícího z působení tzv. islámského státu). Z veřejně dostupných informací Ministerstva zahraničních věcí vyplývá, že Tunisko je zemí se všeobecně dostupnou bezpečnostní situací s jistými specifiky, která působí směrem k cestovatelům/přijíždějícím cizincům. Tunisko je navíc vedeno na seznamu zemí, které Česká republika považuje za bezpečné země původu.

V. Posouzení věci soudem

12. Žaloba je přípustná. Podala ji oprávněná osoba (§ 65 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní; „s. ř. s.“) v zákonné lhůtě (§ 172 odst. 1 zákona o pobytu cizinců).
13. O žalobě krajský soud rozhodl podle § 51 odst. 1 s. ř. s. ve spojení s § 172 odst. 5 zákona o pobytu cizinců bez nařízení ústního jednání. Žalobce nařízení jednání nepožadoval a soud neshledal konání jednání nezbytným.
14. Žaloba není důvodná.
15. Podle § 124 odst. 1 písm. b) zákona o pobytu cizinců *je policie oprávněna zajistit cizince staršího 15 let, jemuž bylo doručeno oznámení o zahájení řízení o správním vyhoštění anebo o jehož správním vyhoštění již bylo pravomocně rozhodnuto nebo mu byl uložen jiným členským státem Evropské unie zákaz vstupu platný pro území členských států Evropské unie a nepostačuje uložení zvláštního opatření za účelem vycestování, pokud je nebezpečí, že by cizinec mohl mařit nebo ztěžovat výkon rozhodnutí o správním vyhoštění, zejména tím, že v řízení uvedl nepravdivé údaje o totožnosti, místě pobytu, odmítl tyto údaje uvést anebo vyjádřil úmysl území neopustit nebo pokud je takový úmysl zjevný z jeho jednání.*
16. Žalobce nezpochybňoval, že je naplněna podmínka existence nebezpečí, že by mohl mařit nebo ztěžovat výkon rozhodnutí o správním vyhoštění. V průběhu výsledku uvedl, že se chtěl dostat do Německa za svým bratrem, který zde požádal o azyl. Rovněž uvedl, že v České republice zůstat nechce, nechce zde ani požádat o azyl a nechce se vrátit do Tuniska. Podmínku existence nebezpečí maření nebo ztěžování výkonu rozhodnutí o správním vyhoštění tak lze mít za splněnou (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 8. 4. 2016, č. j. 8 Azs 171/2015-52, č. 3429/2016 Sb. NSS).

17. Podstata žalobní argumentace směřuje k otázce, zda se žalovaná dostatečným způsobem zabývala otázkou realizovatelnosti účelu zajištění žalobce. Institut zajištění v daném případě totiž slouží k tomu, aby mohlo být realizováno správní vyhoštění. Jak vyplývá z judikatury Nejvyššího správního soudu (rozsudek ze dne 15. 4. 2009, č. j. 1 As 12/2009 - 61, č. 1850/2009 Sb. NSS), úvaha správního orgánu o tom, zda je správní vyhoštění vůbec možné vykonat, tj. zda je jeho výkon alespoň potenciálně možný, je nezbytným předpokladem pro rozhodnutí o zajištění cizince podle § 124 odst. 1 zákona o pobytu cizinců. Z toho však nelze dovozovat, že by v každém rozhodnutí o zajištění musela žalovaná hodnotit veškeré hypotetické překážky vyhoštění, ani to, že by možnost výkonu správního vyhoštění musela být postavena najisto (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 16. 4. 2021, č. j. 5 Azs 391/2020 – 38).
18. Na druhou stranu, jakkoli je rozhodnutí o zajištění prvním úkonem v řízení (§ 124 odst. 2 zákona o pobytu cizinců) a žalovaná jej vydává v určité časové tísní, je nutné, aby rozhodnutí o zajištění nebylo stíženo svévolí a aby obsahovalo konkrétní skutečnosti odůvodňující zajištění cizince, a to včetně úvahy o potenciální možnosti výkonu správního vyhoštění. Žalovaná se tedy musí zabývat tím, zda zákonný účel omezení osobní svobody cizince (tj. správní vyhoštění) bude pravděpodobně možné uskutečnit či nikoli. Žalovaná se touto otázkou zabývala, k námitkám žalobce je však nutno posoudit, zda tak učinila dostatečně.
19. Otázkou, do jaké míry se při zajištění cizince musí úvaha správního orgánu o potenciální možnosti jeho vyhoštění promítnout do odůvodnění rozhodnutí o zajištění, se zabýval rozšířený senát Nejvyššího správního soudu v usnesení ze dne 23. 11. 2011, č. j. 7 As 79/2010 - 150, č. 2524/2012 Sb. NSS. Podle rozhodnutí rozšířeného senátu není smyslem řízení o zajištění konečné posouzení otázky, zda má být správní vyhoštění cizinci uloženo, ale vytvoření podmínek pro to, aby hlavní účel mohl být realizován a nebyl předem zmařen jednáním cizince. Proto má správní orgán povinnost zabývat se v řízení o zajištění cizince možnými překážkami správního vyhoštění v případech, jsou-li mu v době rozhodování o zajištění známy nebo kdy před rozhodnutím o zajištění vyšly najevo. V takovém případě je pak povinen tyto překážky předběžně posoudit a vyjádřit se k nim. Jedná se např. o situace, kdy již v době rozhodování o zajištění budou známy skutečnosti, pro něž by důsledkem správního vyhoštění mohl být nepřiměřený zásah do soukromého a rodinného života cizince, či pro které by správní vyhoštění znamenalo hrozbu skutečného nebezpečí (srov. § 179 odst. 1 a 2 zákona o pobytu cizinců).
20. V navazující judikatuře Nejvyšší správní soud dovodil, že „při rozhodování o zajištění cizince je správní orgán povinen možné překážky realizace vyhoštění (vycestování) ve smyslu § 179 odst. 2 zákona o pobytu cizinců vypořádat toliko předběžně. Nelze očekávat, že toto posouzení bude kvalitativně zcela srovnatelné s hodnocením, jež provádí Ministerstvo vnitra v závazném stanovisku, které vydává podle § 120a téhož zákona pro účely samotného řízení o správním vyhoštění“ (srov. rozsudek ze dne 13. 5. 2016, č. j. 5 Azs 5/2016-51; obdobně např. rozsudky ze dne 31. 7. 2018, č. j. 3 Azs 182/2017-23, nebo ze dne 26. 8. 2020, č. j. 1 Azs 495/2019-43). Jak uvedl Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 16. 10. 2019, č. j. 8 Azs 55/2019-34, „závěry vyslovené v usnesení rozšířeného senátu sp. zn. 7 As 79/2010 nelze vykládat tak, že při jakýchkoliv (být' sebemenších) pochybnostech o možných překážkách vycestování cizince je správní orgán vždy povinen vyžádat si před vydáním rozhodnutí o zajištění cizince závazné stanovisko Ministerstva vnitra o realizovatelnosti správního vyhoštění. Taková povinnost je dána pouze tehdy, je-li před vydáním rozhodnutí o zajištění správnímu

orgánu zřejmé, že by v dané věci důvody znemožňující vycestování mohly být dány. Správní orgán je proto oprávněn si sám provést předběžné posouzení takových překážek, a dojde-li k závěru, že s určitou mírou pravděpodobnosti určité překážky vycestování mohou existovat, teprve tehdy je povinen vyžádat si závazné stanovisko ministerstva ještě před vydáním rozhodnutí o zajištění za účelem správního vyhoštění.“

21. V rozsudku ze dne 26. 8. 2020, č. j. 1 Azs 495/2019 - 43, pak Nejvyšší správní soud upřesnil, že situace, kdy musí být správnímu orgánu zřejmé, že by v dané věci mohly být dány důvody znemožňující vycestování (a kdy mu tedy vzniká povinnost opatřit si závazné stanovisko k možnosti vycestování) nastane tehdy, pokud v řízení o zajištění cizince je k dispozici konkrétní výpověď cizince o tom, že již v zemi původu čelil zacházení rozpornému s čl. 3 Úmluvy, a tato výpověď se ve všech podstatných rysech shoduje s obsahem obecných informací o zemi původu, kterou měl správní orgán k dispozici.
22. Krajský soud považuje ve světle uvedených judikturních východisek úvahy žalované ve vztahu k posouzení otázky, zda v případě žalobce existují takové konkrétní skutečnosti, které by svědčily o nemožnosti realizace správního vyhoštění, za dostačující. Žalobce, ačkoli k tomu měl prostor, se před žalovanou nezmínil o tom, že by byl v zemi původu nějaké konkrétní újmě vystaven, natož újmě takové intenzity odpovídající porušení čl. 3 Úmluvy (mučení, nelidské a ponižující zacházení), ať již z politických či jiných důvodů. Žalovaná tedy neměla opodstatněný důvod k tomu, aby si vyžádala závazné stanovisko Ministerstva vnitra ještě před rozhodnutím o zajištění.
23. Zároveň bylo možné vyjít z nezpochybnované skutečnosti, o níž se žalovaná správně opřela, že Tunisko je Českou republikou považováno za tzv. bezpečnou zemi původu (§ 2 bod 23 vyhlášky č. 328/2015 Sb.). Tato skutečnost by sama o sobě nepostačovala k závěru o tom, že nejsou na místě obavy cizince ze skutečného nebezpečí ve smyslu § 179 odst. 1 a 2 zákona o pobytu cizinců, ostatně proto bylo nutno se vypořádat s tvrzeními žalobce o možné hrozbě skutečného nebezpečí (fyzické újmy). Na druhou stranu se však jedná o indicii naznačující, že tvrzení žalobce o existenci takové překážky realizace správního vyhoštění musí být skutečně hodnověrné, souladné s obecnými informacemi o zemi původu a případně důvodně zpochybňující předpoklad, že země původu, do které má být cizinec vyhoštěn, není bezpečnou zemí původu ve smyslu § 2 odst. 1 písm. k) zákona č. 325/1999 Sb. o azylu. Taková tvrzení žalobce nepředestřel ani v rámci své výpovědi u žalované, ani v žalobě.
24. Pokud tedy žalovaná v napadeném rozhodnutí uvedla, že žalobce hrozbu skutečného nebezpečí nekonkretizoval, odpovídá to výpovědím žalobce. Úvahu žalované, že tato skutečnost nasvědčuje tomu, že žalobce toliko potenciálně naznačenou hrozbu (fyzické újmy) nepovažoval za závažnou, jinak by požádal o azyl buď v České republice, nebo v jakékoliv jiné bezpečné zemi, přes kterou cestoval, stejně jako úvahu, že žalobce se případně může obrátit na státní orgány země původu (jakožto bezpečné země původu) za účelem poskytnutí ochrany proti tvrzené újmě, lze považovat za odpovídající skutkovým okolnostem případu. Krajský soud tak nemohl přisvědčit námitce, že by napadené rozhodnutí nebylo ve vztahu k otázce realizace správního vyhoštění odůvodněno dostatečně. Nad rámec tohoto odůvodnění pak krajský soud souzní i s jistým náznakem nevěrohodnosti výpovědi žalobce, který uvedl, že se v zemi původu obával pracovat, na druhou stranu však vypověděl, že pracoval v hotelech a jako řidič.

25. Nutno dodat, že míra podrobnosti, v jakých správní orgán (a potažmo soud) reaguje na vznesená tvrzení a námitky, zásadně odpovídá obecnosti či konkrétnosti tvrzení a námitek, které žalobce vznesl. S přihlédnutím ke skutečnosti, že žalobce pochází z bezpečné země původu, netvrdil, že by byl v zemi původu vystaven újmě ve smyslu čl. 3 Úmluvy a ani dostatečně nekonkretizoval možnou hrozbu této újmy, lze jako správný aprobovat závěr žalované, že v případě žalobce je vyhoštění pravděpodobné, a že tedy účelu zajištění bude dosaženo. Napadeným rozhodnutím zároveň nedošlo k porušení ustanovení správního řádu, zákona o pobytu cizinců, resp. Úmluvy, na něž toliko v obecné rovině v žalobě odkazoval.
26. Ve vztahu k rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 17. 12. 2015, č. j. 5 Azs 236/2015-34, lze odkázat na shora shrnutou argumentaci žalované ve vyjádření k žalobě, s níž se krajský soud ztotožňuje, tj. že se z důvodu odlišných skutkových okolností nejednalo o případ, který by bylo možné k nyní řešenému přirovnat.

VI. Závěr a náhrada nákladů řízení

27. Krajský soud dospěl k závěru, že napadené rozhodnutí netrpí nedostatky, které mu žalobce vytýká, a proto jej bylo možné aprobovat; žalobu proto jako nedůvodnou zamítl (§ 78 odst. 7 s. ř. s.).

O náhradě nákladů řízení bylo rozhodnuto ve smyslu § 60 s.ř.s. Žalobce neměl ve věci úspěch, nemá proto právo na náhradu nákladů řízení. Úspěšné žalované žádné náklady nad rámec její obvyklé úřední činnosti nevznikly, náhrada nákladů řízení jí tudíž přiznána nebyla (srov. usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 31. 3. 2015, č. j. 7 Afs 11/2014 – 47).

Poučení:

Proti tomuto rozsudku lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvojím vyhotovení u Nejvyššího správního soudu. V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Brno dne 29. listopadu 2021

Mgr. et Mgr. Lenka Bahýřová, Ph.D., v. r.
samosoudkyně

Za správnost vyhotovení:
B. K.